

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **O. H.**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2018, č. j. 11 A 97/2016 - 49,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2018, č. j. 11 A 97/2016 - 49, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 13. 6. 2016, č. j. MHMP 1052299/2016, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 7. 3. 2016, č. j. OOS/NSO-17/2014-35, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 20 342 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 5. 2. 2014 žalobce učinil u Úřadu městské části Praha 10 (dále též „správní orgán I. stupně“) prohlášení o nabytí státního občanství České republiky podle § 35 ve spojení s § 73 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o státním občanství“).

[2] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 7. 3. 2016, č. j. OOS/NSO-17/2014-35, rozhodl, že žalobce státní občanství nenabývá, neboť nebyly splněny podmínky jeho nabytí. Podle správního orgánu žalobce konkrétně neprokázal, že se nejpozději od věku 10 let (tj. nejpozději v den svých 10 narozenin) oprávněně zdržoval na území České republiky ve smyslu § 35 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

[3] Uvedené rozhodnutí napadl žalobce odvoláním. Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2016, č. j. MHMP 1052299/2016, žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že žalobce neprokázal, že se nejpozději ode dne svých 10. narozenin, tedy nejpozději ode dne 8. 6. 2001, oprávněně zdržoval na území České republiky. Městský soud ve shodě se správními orgány shledal, že žalobce nepředložil žádný doklad, který by tuto skutečnost prokazoval. Za takový doklad nelze považovat doložená čestná prohlášení L. H. a A. D., neboť jsou zcela obecná a neobsahují žádné údaje, z nichž by bylo možno ověřit, na základě jakých skutečností mají prohlašující osoby vědomost o zdržování se žalobce na území České republiky. Pokud pak žalobce poukazoval na potvrzení od své praktické lékařky MUDr. P., z něho sice vyplývá, že žalobce převzala do péče v dubnu 2001, toto tvrzení však není podloženo žádnou dokumentací. Jedná se tedy o nepodložené tvrzení. Ani žádné další námitky neshledal soud důvodnými a žalobu zamítl.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně obecně poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu a správních rozhodnutí. Dále poukazoval na nesprávný výklad § 35 zákona o státním občanství. Ze zákona nevyplyvá, že by žadatel o státní občanství podle uvedeného ustanovení (prohlašovatel) měl pobývat na území České republiky nejpozději *in den svých desátých narozenin*, jak dovozují správní orgány a soud. Zákon uvádí, že by se prohlašovatel měl zdržovat na území České republiky *nejpozději od věku 10 let*. Do doby *dosažení věku 11 let* (tj. do doby 11. narozenin) lze stěžovatele považovat za osobu *ve věku 10 let*. Zdůraznil, že doložil doklady, které potvrzují, že se *ve věku 10 let* zdržoval na území České republiky. Mj. doložil čestná prohlášení L. H. a A. D. a potvrzení od své praktické lékařky MUDr. P. V daném řízení nadto nespočívalo důkazní břemeno na účastníkovi řízení, ale na správním orgánu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se s argumentací stěžovatele neztotožnil. Žalovaný je názoru, že stěžovatel nesplnil všechny zákonné podmínky pro nabytí státního občanství České republiky prohlášením. Stěžovatel dosáhl *věku 10 let* dne 8. 6. 2001 (v tento den měl 10. narozeniny), prvním dokladem prokazujícím zdržování se stěžovatele na území České republiky je však vysvědčení z 3. třídy základní školy (školní rok 2001/2002), které dokládá počátek zdržování se ke dni zahájení školní docházky (dne 3. 9. 2001), tj. až poté, co stěžovatel *dosáhl věku 10 let*. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Stěžovatel obecně namítal, že jak rozsudek městského soudu, tak i rozhodnutí správních orgánů trpí nepřezkoumatelností.

[10] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud či správní orgán za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75).

[11] Kasační soud posoudil rozsudek městského soudu i správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikatorních závěrů a dospěl k závěru, že jak rozsudek městského soudu, tak obě správní rozhodnutí splňují požadavky přezkoumatelnosti. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění, avšak nosné úvahy z rozsudku i ze správních rozhodnutí dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jejich závěrům. To platí i pro argumentaci městského soudu. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami mířícími do nesprávného právního posouzení.

[13] Stěžovatel namítal, že správní orgány a městský soud provedly nesprávný výklad § 35 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Podle jeho názoru nelze uvedené ustanovení vykládat tak, že by se prohlašovatel měl zdržovat na území České republiky *nejpozději v den dosažení věku 10 let* (tj. nejpozději v den svých 10. narozenin). Podle názoru stěžovatele postačí, pokud se zdržuje na území České republiky *ve věku 10 let*, tj. do doby než dosáhne *vyššího věku* (11 let).

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že výklad stěžovatele potvrzuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2018, č. j. 9 A 108/2016 - 35, a naopak je s ním v rozporu nyní posuzovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2018, č. j. 11 A 97/2016 - 49.

[15] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2018, č. j. 9 A 108/2016 - 35, a jeho argumentaci plně přebírá.

[16] Podle § 35 odst. 1 zákona o státním občanství: *Prohlášením může nabýt státní občanství České republiky fyzická osoba nejpozději do 3 let od dosažení věku 18 let, pokud a) má na území České republiky povolen trvalý pobyt, b) nejpozději od věku 10 let se až k datu prohlášení nejméně dvě třetiny této doby oprávněně zdržuje na území České republiky, c) nebyla pravomocně odsouzena pro trestný čin nebo provinění, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.*

[17] Jak vyplývá z konstantní judikatury k uvedenému ustanovení, nabytí státního občanství prohlášením představuje zjednodušený způsob získání státního občanství. Zjednodušená povaha tohoto způsobu nabývání státního občanství se pak projevuje v tom, že se omezuje pravomoc k rozhodování správního orgánu. Jeho role je omezena jen na ověření, zda jsou splněny zákonné podmínky. Pokud jsou splněny a osoba učinila před příslušným správním orgánem prohlášení o státním občanství, nevzniká zde prostor pro správní uvážení, jako je tomu v případě rozhodování o udělení státního občanství (srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017 - 77, č. j. 2 As 232/2017 - 77).

[18] Podle názoru Nejvyššího správního soudu podmínka uvedená v § 35 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství není koncipována jednoznačně. Zákonodárce se explicitně nevyjádřil v tom smyslu, že by uvedenou podmínku splnil pouze ten, kdo na území České republiky pobýval *nejpozději v den 10. narozenin*, jak dovozují správní orgány a městský soud. Zákonodárce použil výraz *nejpozději od věku 10 let*. Jak však správně poukazuje stěžovatel, uvedený výraz lze (pouhým jazykovým výkladem) interpretovat i tak, že uvedenou podmínku splní ten, kdo se na území České republiky zdržoval *ve věku 10 let*, tj. před tím, než dosáhne *vyššího věku než 10 let* (tj. 11 let).

[19] Za této situace je třeba použít i další interpretační metody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 - 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 - 54, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Ads 258/2015 - 30, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Afs 88/2017 - 35, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, ze dne 3. 2. 1999 sp. zn. Pl. ÚS 19/98, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 22/13, či ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1287/14).

[20] Primárně zaměřil kasační soud svou pozornost na důvody vzniku daného ustanovení a jeho účel (historický a teleologický výklad).

[21] V důvodové zprávě k zákonu o státním občanství (který nahradil zákon č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky) se v části týkající se nabývání státního občanství prohlášením mj. uvádí, že: „*Navrhovaná právní úprava zohledňuje členství České republiky v Evropské unii a umožňuje státním občanům členských států Evropské unie nabytí státního občanství České republiky udělením za splnění mírnějších, přesně definovaných podmínek [...] Dosavadní právní úprava neřeší problematiku nabývání státního občanství České republiky v případě nezletilých fyzických osob, které se narodily cizincům na území České republiky, popřípadě přesídlily na území České republiky společně s rodiči již v dětství, a mají tudíž úzké vazby k České republice od narození nebo od útlého věku. Tyto osoby bývají označovány za tzv. „přistěhovalce druhé generace“, pokud se narodily rodičům až po jejich příchodu do České republiky. Ve většině případů jde o osoby, které jsou vzhledem k délce svého pobytu na území České republiky prakticky zcela integrovány do české společnosti. Zájmem České republiky zůstává, aby závěrečná fáze jejich integrace byla úspěšně završena, což bude usnadněno možností zjednodušeného nabytí státního občanství České republiky. Většina z původních 15 členských států Evropské unie již tyto otázky vyřešila ve své právní úpravě státního občanství tím, že umožňuje nabytí státního občanství přistěhovalcům druhé a třetí generace zjednodušeným způsobem, popř. ex lege (např. Rakousko, Belgie, Francie, Spolková republika Německo, Itálie, Nizozemsko, Španělsko aj.). K tomu, aby bylo nabývání státního občanství České republiky umožněno fyzickým osobám, které v České republice po určitou dobu oprávněně pobývají před dosažením zletilosti, zavazuje Českou republiku i čl. 6 odst. 4 písm. f) Evropské úmluvy o státním občanství. Návrh umožňuje těmto osobám nabytí státního občanství České republiky zjednodušeným způsobem prohlášením. Jednou z podmínek pro učinění prohlášení bude povolený trvalý pobyt na území České republiky, aniž by byla stanovena jeho délka, a dále oprávněné se zdržování na území České republiky po dvě třetiny zákonem požadované doby. Dále se vychází z předpokladu, že nemají být činěny rozdíly mezi osobami, které zde žijí od narození a těmi, kteří zde žijí od dětství, protože z hlediska*

pokračování

jejich integrace do české společnosti je rozhodující absolvování alespoň poloviny povinné školní docházky v České republice (§ 36 zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon, ve znění pozdějších předpisů) a následný pobyt na území České republiky do dosažení zletilosti.“ (viz sněmovní tisk č. 827/0, digitální repozitář, www.psp.cz).

[22] Z uvedeného vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo zjednodušit režim nabývání státního občanství přistěhovalcům další generace, tedy osobám, které jsou (s ohledem na délku svého pobytu na území České republiky) integrovány do české společnosti. Těmto osobám zákonodárce umožnil nabýt občanství ve zjednodušeném režimu, tj. prohlášením. Vyšel přitom z čl. 6 odst. 4 písm. f) Evropské úmluvy o státním občanství (Sdělení MZV č. 76/2004 Sb.m.s.), podle kterého „[k]aždý smluvní stát ve svém vnitrostátním právu usnadní nabývání státního občanství osobám, které po určitou dobu oprávněně a obvykle pobývaly na jeho území před svým osmnáctým rokem, přičemž délku tohoto pobytu stanoví vnitrostátní právo příslušného smluvního státu.“ Úmluva tedy ukládá smluvním státům usnadnit nabývání státního občanství osobám, které po určitou dobu oprávněně pobývaly na jejich území před nabytím zletilosti. V uvedeném článku (jakož ani v žádném jiném) však explicitně nestanoví, od kdy nejpozději by měl cizinec na území smluvního státu pobývat, resp. nestanoví, že by měl na území členského stát pobývat nejpozději v den svých 10. narozenin. Ostatně sama úmluva opravňuje členské státy stanovit konkrétní dobu, po kterou je osoba povinna pobývat na území smluvního státu [viz poslední větu čl. 6 odst. 4 písm. f) Evropské úmluvy o státním občanství].

[23] Jak již přitom bylo výše uvedeno, ani zákon o státním občanství v § 35 odst. 1 písm. b) explicitně nestanoví, že by se prohlašovatel měl zdržovat nejpozději v den svých desátých narozenin na území České republiky, jak tvrdí správní orgány a městský soud. Takto jednoznačně se zákonodárce v uvedeném ustanovení nevyjádřil. Zákon požaduje, aby se prohlašovatel *nejpozději od věku 10 let* zdržoval na území České republiky.

[24] Rovněž z uvedené důvodové zprávy nevyplývá, že by zákonodárce kladl důraz na zdržování se cizince na území České republiky *nejpozději v den 10. narozenin*. Zákonodárce v důvodové zprávě akcentoval jediné hledisko, a to, že posuzovaná právní úprava vychází z premisy, že nemají být činěny rozdíly mezi osobami, které zde žijí od narození a těmi, kteří zde žijí od dětství, protože z hlediska jejich integrace do české společnosti je rozhodující absolvování alespoň poloviny povinné školní docházky v České republice a následný pobyt na území České republiky do dosažení zletilosti. Splnění uvedené podmínky přitom nelze vyloučit ani v případě osob, které pobyt na území ČR započaly po datu 10. narozenin (viz zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů).

[25] Oporu pro výklad správních orgánů nelze nalézt ani v dalších ustanoveních zákona o státním občanství. Ze zákona vyplývá, že pokud zákonodárce chtěl vázat určitou skutečnost na dosažení konkrétního věku, užil spojení *dosažení věku*. K tomu viz první větu § 35 odst. 1 zákona o státním občanství, kde se uvádí, že prohlášením může nabýt státní občanství České republiky fyzická osoba *nejpozději do 3 let od dosažení věku 18 let*. Stejně tak v § 35 odst. 2 téhož zákona zákonodárce uvádí, že prohlašovatel k prohlášení připojí doklad o bezúhonnosti ve státech, ve kterých *po dosažení věku 15 let* pobýval nepřetržitě alespoň 6 měsíců. Ostatně i v případě nabývání občanství udělením (k tomuto způsobu nabývání občanství viz § 11 až § 30 zákona o státním občanství) zákonodárce zmiňuje výraz *dosažení věku*. Viz např. § 14 odst. 1 zákona o státním občanství, kde se uvádí, že do požadované doby pobytu se započítává doba jakéhokoli oprávněného pobytu na území České republiky před *dosažením 18 let věku*. Stejně tak viz § 15 zákona o státním občanství, kde je rovněž užít pojem *dosažení věku*.

[26] V předmětném ustanovení § 35 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, o které správní orgány opřely nemožnost nabytí státního občanství prohlášením, však tento pojem uveden není. I to potvrzuje výklad stěžovatele, že zákonodárce se jednoznačně nevyjádřil v tom smyslu, že by podmínku uvedenou v § 35 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství mohl splnit pouze ten, kdo se nejpozději v den svých 10. narozenin oprávněně zdržoval na území České republiky. Zákonodárcem zvolený pojem lze interpretovat i způsobem nastíněným stěžovatelem, tj. tak, že uvedenou podmínku splní i ten, kdo se zdržoval na území České republiky nejpozději ve věku 10 let, tj. ještě před tím, než *dosáhl vyššího věku* (11 let). Nutno dodat, že v případě nejednoznačnosti veřejnoprávní normy ukládá judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu volit interpretaci jdoucí ve prospěch adresáta této normy (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Afs 88/2017 - 35, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06).

[27] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že došlo k nesprávnému výkladu § 35 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. I podle názoru kasačního soudu neposkytuje uvedené ustanovení oporu pro závěr správních orgánů, že prohlášením mohou nabýt státní občanství pouze osoby, které se zdržovaly na území České republiky nejpozději v den svých 10. narozenin. Podmínku ve smyslu uvedeného ustanovení splní i ten prolašovatel, který se nejpozději ve věku 10 let, tj. ještě před tím, než dosáhl vyššího věku (11 let), oprávněně zdržoval na území České republiky.

[28] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského (městského) soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem kasačního soudu neměl jinou možnost než přistoupit rovněž ke zrušení správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto zrušil i rozhodnutí obou správních orgánů a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.]. Správní orgány jsou v dalším řízení vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Budou proto na pojem *dosažení věku 10 let* ve smyslu § 35 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství nahlížet optikou shora provedeného výkladu. Následně řádně posoudí, zda byly splněny i další podmínky pro nabytí občanství prohlášením. Jejich závěry nalezenou přezkoumatelný a srozumitelný odraz v odůvodnění rozhodnutí.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[30] Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

[31] V řízení o žalobě se náklady stěžovatele skládají z úhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce stěžovatele. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (podání žaloby a účast na jednání před soudem)

pokračování

v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a která činí 1 428 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 11 228 Kč.

[32] V řízení o kasační stížnosti se náklady stěžovatele skládají z úhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a dále z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce stěžovatele. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3 100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9 114 Kč.

[33] Celkem je tedy žalovaný povinen uhradit stěžovateli (k rukám jeho zástupce) částku 20 342 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu